

“SI DÉU ÉS BELLESA, LA BELLESA EXISTEIX?”

**(intent d’aproximació teorèticopràctic a la noció
variable de significat estètic en la vida i obra del
pintor finlandès Vilho Lampi a partir de la seva obra
conservada al Museu Liminka)**

d’Albert Arribas

dirigit per **Alícia Gorina**

1. Fitxa artística

Autor: **Albert Arribas**

Direcció: **Alícia Gorina**

Acció plàstica: **Sílvia Delagneau**

Actor: **Oriol Genís**

Producció: **Associació Artística Indi Gest**

2. Sinopsi

“*Si Déu és Bellesa, la Bellesa existeix?*” és un espectacle teatral performàtic que tracta sobre l’art i la seva necessitat en la societat contemporània i sobre l’existència o no de la bellesa. En format de conferència teatralitzada sobre la vida i obra del pintor finlandès Vilho Lampi, l’actor ens parlarà sobre temes profunds al voltant de l’estètica mentre una part del públic és convidada a formar part de l’espectacle en actiu. Una quinzena d’espectadors aleatoris podran pujar a l’escenari per escoltar la conferència des de dins mateix de l’escenografia i en el transcurs de la conferència hauran de realitzar una escultura de guix (amb un bloc de guix, un martell i un cisell que els donaran) i descobrir la forma que s’amaga dins d’aquest material.

Es tracta d’una divertida comèdia molt poc convencional, on el públic participa activament de l’espectacle sense haver de dir res. El text inclou nombroses cites d’artistes de diferents èpoques i alguns textos de l’obra de teatre “*Déu és Bellesa*” del dramaturg finlandès Kristian Smeds.

3. Sobre l’obra

Aquest espectacle està inclòs en un tipus d’espectacle de teatre no convencional, si no més aviat de teatre performàtic. És un tipus de teatre on l’accent es posa molt més en el procés que en el resultat, i es basa més en una acció que en un text. És un espectacle que està alliberat de convencions estètiques espacials i temporals, no busca explicar una història, dóna clarament valor a l’acció humana, s’intueix un objectiu de provocació o admiració i espera una contínua reacció per part del públic. Fins i tot sembla que busqui els efectes depuradors i regeneratius de les catarsi/èxtasi.

Si Déu és Bellesa...

...posa l’accent en allò efímer i inacabat...

...l’actor és un recitador...

...està atent a la vitalitat i impacte de l’espectacle...

...l’artista explica episodis reals de la seva vida...

...es proposa aconseguir una acció...

...recorre a l'atzar...

...no vol explicar cap història...

...proposa in actu una reflexió teòrica...

...planteja una acció literal, real, sovint violenta, ritual i catàrquica...

...busca treure de l'espectador un camp d'energies...

4. Sobre el procés dramaturgic i de creació-entrevista a Alicia Gorina

Quin és el punt de partida de “Si Déu és Bellesa?”

A l'inici només teníem una idea per fer: l'acció. Convidar al públic a descobrir una forma dins d'un bloc de guix picant-lo amb un martell i un cisell. I les ganes de parlar sobre l'art i els artistes.

Va ser a partir de l'acció que vam idear una conferència que tractés sobre la bellesa i es desenvolupés en paral·lel a l'acció proposada. Seria una conferència teatral-performàtica.

Per què Vilho Lampi?

La Silvia, l'Albert i jo estàvem treballant junts en la creació d'una obra de teatre a partir del text finlandès “Déu és Bellesa” de Kristian Smeds, que al final no es va arribar a dur a terme. Aquesta obra de teatre tracta sobre aquest pintor, i ens va semblar molt oportú, ja que els temes de les dues obres eren similars fer servir aquesta figura i les seves obres. Va ser una proposta de l'Albert. Però utilitzem el pintor i la seva obra amb total respecte però de manera completament lliure.

Quan de l'obra “Déu és Bellesa” surt a “Si Déu és Bellesa?”

Alguns temes són comuns ja que els dos textos parlen sobre la bellesa, l'art, els artistes i sobretot la seva importància en la nostra societat. Hem agafat alguns fragments del text de l'Smeds, que citem textualment a la nostra obra, com a exemple d'una altra obra que també parla del pintor finlandès.

Quan us vau posar a assajar el text estava acabat o l'heu anat acabant amb el procés?

No, el text estava totalment acabat. El treball amb l'actor ha sigut totalment a partir del text i l'acció. Com en qualsevol altra obra de teatre. Però els assajos només arribaven fins a un punt. Aquest espectacle no s'acaba fins que no es presenta amb el públic, ja que aquest participa tan activament de l'espectacle que modifica el que l'actor fa. Fins i tot ell ha d'estar obert a improvisar text amb el públic si fa falta. Quan assajàvem érem molt conscients que només estàvem treballant una base o una part de l'espectacle.

5. Sobre l'equip i la companyia

Aquest projecte neix de la trobada entre tres creadors: **Albert Arribas**, **Sílvia Delagneau** i **Alicia Gorina**, que sota el paraigua de la **companyia Indi Gest** aconseguen dur a terme aquest projecte col·lectiu. L'actor **Oriol Genís** dona vida en escena a la idea encarnant el personatge del conferenciant.

Albert Arribas (Barcelona, 1985)

Dramaturg, director i traductor català contemporani. Actualment forma part del comitè de lectura del Teatre Nacional de Catalunya. Entre les seves obres destaquen *El cant de la Gorgona* (La Seca – Espai Brossa, 2013), *Si Déu és bella, la bella existeix?* (Festival Grec 2013 – Juliol a l'IT, dir. Alicia Gorina), *Marga a la platja* (Obrador Internacional de la Sala Beckett, dir. Pau Miró) o la dramaturgia *Variacions Novarina* (Espai Brossa, dir. Xavier Albertí). Ha traduït obres de Sarah Kane (*4.48 Psychosis*, *Blasted*), Valère Novarina (*L'opereta imaginària*) o Antonio Tarantino (*Vespres de la Beata Verge*, *Estimada Medea*), entre d'altres. Ha estat ajudant de direcció de Xavier Albertí, Pau Miró i Jordi Prat i Coll. Així mateix, és membre del Consell Editorial de la revista Pausa.

El dramaturg Albert Arribas s'enmarca en la nova i fructífera generació de dramaturgs catalans que sedueixen Europa i triomfen a casa. Amb una alt contingut ideològic, els textos d'Albert Arribas es posicionen intel·lectualment, obren interrogants i generen debats. Solen ser textos foscos, universos decadents que es plantegen grans qüestions metafísiques. Es diferencien dels seus coetanis per ser textos complexos, profunds, amb un alt nivell intel·lectual, i tenen una consciència profunda sobre la paraula com a generadora de pensament i d'acció teatral.

Alicia Gorina (Barcelona, 1979)

Llicenciada en Dramaturgia i Direcció per l'Institut del Teatre de Barcelona (premi extraordinari 2008) i graduada en interpretació, veu i cos pel Col·legi de Teatre de Barcelona. Actualment està cursant el Postgrau de Teatre i Educació a l'Institut del Teatre. També ha rebut formació de dramaturgia a l'Obrador de la Sala Beckett. Entre els anys 2005 i 2013 ha dirigit diversos espectacles dels que destaquen *Si Déu és Bella, la Bella existeix?* d'Albert Arribas (Festival Grec 2013), *Imatges Gelades* de Kristian Smeds (Festival Lola 2011, Sala Beckett 2012, Teatre Lliure 2013) que ha rebut el premi de projectes d'escenificació de l'Institut del Teatre 2011 i la nominació a la millor escenografia als Premis Butaca 2012, *Flors* d'Alicia Gorina, Patrícia Mendoza i Carla Torres (Sala Beckett, 2010), *Ludovicus Carolus, lectura de textos de Lewis Carroll* (Sala Fabià Puigserver, Teatre Lliure, 2009-2010), l'assaig obert *The Little Jesus* de Saara Turunen (Espai Lliure, Teatre Lliure, 2008-2009), *Puputyttö, la chica conejita* de Saara Turunen (gira per Catalunya 2008-2010, sala Beckett 2010 i premi a la millor actriu Anna Alarcón a la Mostra de Teatre de Barcelona 2009), *El cercle de guix caucasià* de Bertolt Brecht, dins del programa "Big stage" (Teatre de la ciutat de Helsinki, Finlàndia, 2005). També ha treballat com a ajudant de direcció, productora i professora. És membre fundador de l'Associació Artística Indi Gest.

En les seves direccions s'hi veu una marca personal que col·loca la seva tasca com a directora més en un pla creatiu que no pas coordinatiu. El comprimís personal que adquireix amb cadascuna de les seves direccions denoten una clara posició ideològica i estètica. El seu univers inclou temes com la feminitat, la infància perduda, la mort,

la societat a la deriva, o el compromís artístic. I les seves peces solen estar tenyides d'un ambient fosc i decadent, pessimista però amb humor negre, alhora però que les seves direccions tendeixen a ser perfeccionistes i preciosistes amb una clara voluntat de compromís estètic, normalment molt espectaculars plàsticament.

Silvia Delagneau (Salamanca, 1981)

Escenògrafa, figurinista i directora artística. Llicenciada en Escenografia per l'Institut del Teatre a Barcelona. També s'ha format a l' *École supérieure des Arts Décoratifs*, a París, ha fet diversos cursos de fotografia, i té una formació completa en efectes especials de maquillatge a *Stick Art Studio*. En l'àmbit teatral és membre fundador de les companyies Indi Gest i Propostes Conscients. Com escenògrafa o dissenyadora de vestuari, ha treballat en muntatges dirigits per Jordi Oriol com *Big Berberecho* (*La gran escopinya*) (Festival Temporada Alta 2012), *Un Tal Ímpetu Vital* (Teatre Lliure 2009), *El títol no mata* (La Cuina, dins el Festival Grec 2008) *Ara estem d'acord estem d'acord* (Teatre Lliure 2008), *OB-sessions* (Sala Beckett 2008) Per Alicia Gorina com *Si Déu és Bellesa, la Bellesa existeix?* (Festival Grec 2013), *Imatges Gelades* (Escenografia nominada als Premis Butaca 2012) (Sala Beckett 2012), *Ludovicus Carolus* (Teatre Lliure 2009), *The little Jesus* (assaig obert, Teatre Lliure 2009) i *Puputyttö* (*La chica conejita*) (Teatre de Ponent 2008). I Per Pau Miró en els muntatges *El viatge a la Lluna*, (Festival Temporada Alta 2011) i *Un Refugi Indie* (Festival Temporada Alta 2012). I en els muntatges *Íncubo*, dirigida per Alex Mañas (Sala Villarroel 2011), *La Febre* dirigida per Carlota Subirós (Teatre Lliure 2010), *Cascuda* de Diego Anido (Centro Dramático Gallego, Santiago 2008), *Luftpause*, performance concebuda per Roberto Fratini (La Caldera 2007), *Europa* dirigida per Alex Serrano (Festival temporada Alta 2007), entre d'altres. Com a creadora, ha concebut els espectacles *Prometeu No Res* que va dirigir conjuntament amb Diego Anido i Jordi Oriol. Estrenada al Festival Temporada Alta de Girona- Salt (2009); "1948" presentat al Teatre de l' Escorxador, Lleida (2008); *Larmoyan*, acció-instal·lació que es va duu a terme al Mercat de les Flors, dins el Festival Llançar el cos a la batalla (2008); *Muda*, acció pel Festival Temporada Alta de Girona- Salt (2007), *Un present*, proposta pel Festival NEO de Barcelona (2006); "1981", proposta per la Biblioteca Nacional de França, a París (2006). També ha col·laborat amb artistes com Oriol Nogues en la performance *Save our souls* presentada al Festival Temporada Alta Girona (2006) i la parella artística formada per Marc Vives i David Bestué, en la seva vídeo instal·lació *Proteo*, presentat al festival d'Art de Venècia 2009.

Silvia Delagneau és una creadora en la que el component estètic passa per sobre toialment de textos i ideologies, i es conveteix en l'eix principal de totes les seves creacions. Defensora del teatre menys convencional, busca constantment noves possibilitats i tendències artístiques i escèniques.

Associació Indi Gest

Indi Gest neix la primavera de l'any 2007, per la necessitat dels seus membres d'agrupar-se per ajudar-se uns als altres a manifestar plàsticament les seves inquietuds artístiques. Els sis integrants d'Indi Gest (Silvia Delagneau, Isak Ferriz, Alicia Gorina, Jordi Oriol, Marc Permanyer i Carles Pedragosa) provenen de diverses disciplines, com són la dramaturgia, l'escenografia, la interpretació, l'audiovisual o el món multimedia.

Es tractava d'unir esforços i competències creatives des de punts de vista diversos i des dels inicis han comptat amb la col·laboració i el suport incondicional d'un munt d'altres músics, actors, ballarins, escenògrafs, guionistes, dramaturgs, performers, fotògrafs, artistes visuals, directors, dj's i demés especímens de la creació escènica. Junts han volgut construir un nou llenguatge, un nou vocabulari per mostrar una particular visió de la creació escènica i artística, que encara estan buscant i esperen seguir-ho fent en cada nou projecte. Un camí a mig fer i sense fi, per mirar de no estancar-se i valorar l'intercanvi de disciplines (el treball en equip), l'experiment i el risc, per sobre del resultat.

En aquest món, tothom vol dir la seva; la qüestió és... com dir-ho. Pensen que cal trobar altres maneres de dir les coses, formes atípiques, extravagants, diferents de com les diem en la vida quotidiana. Només així –creuen- prenen un pes especial, una nova sonoritat que mereix una atenció menys passiva i més detinguda, per mirar d'activar, així, tots els canals de recepció de l'espectador. D'aquesta manera potser aconseguen un teatre menys digestiu -com diria Artaud-; més indigest -que diem nosaltres-. Són aquestes les vies d'exploració que motiven principalment al col·lectiu *Indi Gest*. Un camí que saben ja encetat, però que creuen que cal continuar buscant i investigant, potser no tant per renovar la producció teatral, sinó per renovar-ne la seva recepció. Creuen que cal donar més espai a la imaginació, com també deixar-se anar i fer més l'indi.